

De belofte van de Opname in Thessalonicenzen

Door prof. Johan Malan, Mosselbaai (augustus 2011)

Tenzij anders aangegeven komen alle Schriftaanhalingen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling (ingekort), inlassen (diverse bijbelvertalingen) en voetnoten door M.V.

Paulus geeft een zeer duidelijke uiteenzetting van de opname in zijn twee brieven aan de Thessalonicenzen. Het is in de bijbelse profetieën een belangrijk thema en daarom een leerstelling die goed begrepen moet worden. Het volgende is een fundamentele stelling over de opname:

“Maar ik wil niet, broeders, dat u onwetend bent ten aanzien van hen die ontslapen zijn, opdat u niet bedroefd bent zoals ook de anderen, die geen hoop hebben. 14 Want als wij geloven dat Jezus gestorven en opgestaan is, zal ook God op dezelfde wijze hen die in Jezus ontslapen zijn, terugbrengen met Hem. 15 Want dit zeggen wij u met een woord van de Heere, dat wij die levend zullen overblijven tot de komst van de Heere, de ontslapenen beslist niet zullen voorgaan. 16 Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem van een aartsengel en met een bazuin van God neerdalen uit de hemel. En de doden die in Christus zijn, zullen eerst opstaan. 17 Daarna zullen wij, de levenden die overgebleven zijn, samen met hen **opgenomen [Grieks *harpazo*: wegrapen, opnemen]** worden in de wolken, naar een ontmoeting met de Heere in de lucht. En zo zullen wij altijd bij de Heere zijn. 18 Zo dan, troost elkaar met deze woorden” (1 Thessalonicenzen 4:13-18).

Het is belangrijk om de belofte van de opname te begrijpen en altijd de verwachting van deze zalige hoop te koesteren. Het zal u helpen om u voor te bereiden op uw hiernamaalse leven en uw prioriteiten in het leven te bepalen, opdat seculiere doelen niet zó belangrijk worden dat ze uw uitzicht op de komst van de Heer Jezus laten verflauwen (vgl. Titus 2:11-13). Prof. Walvoord zegt:

“Kenniss van de leerstelling over de opname is niet slechts van theologisch belang maar ook een erg praktische zaak. De vroege kerk heeft de komst van Christus elk ogenblik verwacht. Dit is wat de Thessalonicenzen geleerd werden om te doen, en hierin hebben zij geloofd. Het was een kenmerk van de vroege christenen dat zij de wederkomst liefgehad hebben (2 Tim. 4:8). Dit betekent dat zij niet slechts de Verlosser liefhadden maar ook het verlangen koesterden om Hem van aangezicht tot aangezicht in al Zijn heerlijkheid te zien en voor altijd met Hem verenigd te worden. Wanneer de leer over de opname afgewezen wordt, dan wijzen mensen ook de wonderlijke hoop af die bedoeld is om als een heldere ster te zijn in ons christelijke leven en getuigenis, en ook in onze toekomstverwachting en hoop” (Walvoord, 1995:258-259).

De tijd van de opname

Paulus heeft aan de Thessalonicenzen geen aanwijzing gegeven over de duur van de kerkdispensatie en de tijd van de opname, dan slechts te zeggen dat de opname onmiddellijk vóór het aanbreken van de “dag des Heren” zal gebeuren. Paulus heeft waarschijnlijk tijdens zijn bezoek aan de gemeente intensief onderricht gegeven over de dag des Heren, welke een tijd zal zijn van de uitstorting van goddelijke toorn over de boze en ongelovige wereld. Er zijn verscheidene oudtestamentische Schriftgedeelten waarin bijzonderheden worden gegeven over deze vreselijke tijd (vgl. Jesaja 13:9-13; 24:1-23; Joël 2:11, 31; Zefanja 1:14-16). Gelovigen worden aangemaand zich geestelijk voor te bereiden om waardig geacht te worden om de komende oordelen te ontvluchten (vgl. Lukas 21:36).

Paulus heeft sterk op de harten van de gemeente gedrukt om “Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden heeft opgewekt, namelijk Jezus, Die ons verlost van de komende toorn” (1 Thessalonicenzen 1:10). Later in deze brief heeft hij de belofte van ontvluchting van de oordelen nog herhaald: “Want God heeft ons niet bestemd tot toorn, maar tot het verkrijgen van de zaligheid, door onze Heere Jezus Christus” (1 Thessalonicenzen 5:9). De toorn van God zou slechts over de ongelovigen komen.

Het is duidelijk dat niet slechts de gemeente, maar ook de apostel zelf, een korte-termijn verwachting over de komst van de Heer gehad hebben in hun eigen tijd. Paulus heeft zichzelf bij degenen gevoegd die nog zouden leven wanneer Christus komt (1 Thessalonicenzen 4:15, 17). Het is een belangrijk kenmerk van het christelijke leven: wij moeten allemaal de spoedige komst van Christus verwachten, want het is een sterke motivering voor persoonlijke heiliging, alsook de correcte bepaling van onze doelstellingen opdat wij werken kunnen doen met eeuwigheidswaarde. Zonder deze verwachting kunnen gelovigen zodanig bij seculiere doelstellingen betrokken raken dat zij hun uitzicht op de eeuwigheid verliezen, en zo'n ingesteldheid zal hun geestelijke roeping en plichten marginaliseren.

Misleiding

Na de eerste brief van Paulus aan de Thessalonicenzen is er leerstellige misleiding ingeslopen en dit heeft bij de gelovigen onzekerheid doen ontstaan over de pre-trib (vóór de verdrukking) opname. Christenen werden in toenemende mate vervolgd door de ambtenaren van het Romeinse Rijk, welke hun heidense gebruiken en zienswijzen op de kleine christelijke gemeente afdwongen. De jonge gelovigen zijn dan tot de gevolgtrekking gekomen dat de dag des Heren onzichtbaar komt, en in die zin als een dief in de nacht, en dat Paulus' verzekering dat zij de toorn van God zouden ontvluchten niet waar was. Afgezien van valse profetieën die hierover in de gemeente uitgesproken werden, zijn er ook valse brieven rondgegaan die naar bewering van Paulus afkomstig waren, waarin gezegd werd dat de gelovigen door de verdrukking en het lijden van de dag des Heren zouden moeten gaan. Paulus heeft zijn tweede zendbrief aan hen geschreven om de volgorde van het eindtijdse gebeuren te herbevestigen, en deze heeft de opname vóór de verdrukking bevestigd.

2 Thessalonicenzen 2 is een hoogst betekenisvol hoofdstuk in de christelijke eschatologie. Thomas Constable (1983:717) zegt: "Deze verzen (2 Thessalonicenzen 2:1-12) bevatten waarheden die nergens in de Bijbel voorkomen. Het verschaft een sleutel tot het verstaan van toekomstige gebeurtenissen en is van centraal belang in deze zendbrief". In de eerste vijf verzen zegt Paulus:

"En wij vragen u dringend, broeders, met betrekking tot de komst van onze Heere Jezus Christus en **onze vereniging met Hem**, 2 dat u niet snel aan het wankelen wordt gebracht of verschrikt, niet door een uiting van de geest, niet door een woord, en ook niet door een brief die van ons afkomstig zou zijn, alsof de dag van Christus al aangebroken zou zijn. 3 Laat niemand u op enigerlei wijze misleiden. Want die dag komt niet, tenzij eerst **de¹ afval [Grieks: *he¹ apostasia*: het vertrek, het verlaten]** gekomen is **en²** [Grieks: *kai²*] de mens van de wetteloosheid, de zoon van het verderf, geopenbaard is, 4 de tegenstander, die zich ook verheft boven al wat God genoemd of als God vereerd wordt, zodat hij als God in de tempel van God gaat zitten en zichzelf als God voordoet. 5 Herinnert u zich niet dat ik u deze dingen zei, toen ik nog bij u was? 6 En u weet wat hem nu weerhoudt, opdat hij op zijn eigen tijd geopenbaard wordt. 7 Want het geheimenis van de wetteloosheid is al werkzaam. Alleen is er iemand die hem nu weerhoudt, totdat hij uit het midden verdwenen is. 8 En dan zal de wetteloze geopenbaard worden. De Heere zal hem verteren door de Geest van Zijn mond en *hem* tenietdoen door de verschijning bij Zijn komst" (2 Thessalonicenzen 2:1-8).

Het vertrek

Paulus' tweede brief aan de Thessalonicenzen is ook op onze tijd toepasselijk omdat vele christenen in de eindtijd het slachtoffer worden van dezelfde dwalingen op grond van verkeerde vertolking van bijbelse profetieën. Valse, buitenbijbelse profetieën nemen geweldig toe, en niettegenstaande de ernstige waarschuwingen in Openbaring 22:18-19, laten veel mensen zich beïnvloeden door de misleidende leringen van zelfaangestelde profeten. Naast deze "profeten" zijn er ook theologen en leerders die bijbelse profetieën verkeerd vertolken door ze te allegoriseren, te vergeestelijken, of histo-

¹ Het Griekse woord *apostasia* in 2 Th 2:3 heeft ook het Griekse lidwoord *he* (de/het) ervoor staan in de Griekse tekst, waardoor het niet een algemeen "vertrek" betreft maar wel "het vertrek", een **bijzondere gebeurtenis** waarvan de lezer verondersteld wordt **reeds te weten**.

² Er worden in dit vers twee totaal verschillende gebeurtenissen genoemd: 1° het vertrek **en** 2° de openbaring van de mens der wetteloosheid.

risch te verklaren (preterisme), als zouden ze reeds in historische tijden in vervulling zijn gegaan. Zodoende verwerpen zij de waarschuwing over de eindtijdse uitstorting van Gods toorn in de komende dag des Heren.

Verder zijn er ook misleidende vertalingen van bepaalde woorden in de oorspronkelijke talen van de Bijbel waardoor de betekenis van een tekst in bepaalde gevallen radicaal kan veranderen. Eén zo'n woord staat in 2 Thessalonicenzen 2:3 - het Griekse woord *apostasia*. Het naamwoord *apostasia* betekent gewoon "vertrek". Wanneer gezegd of geïmpliceerd wordt dat er "van de waarheid af vertrokken wordt", kan een afgeleide of secundaire betekenis van morele of geestelijke "afval" wél aan *apostasia* gekoppeld worden, maar dan moet de rest van de zin (context) aangeven dat het woord in zo'n verband gebruikt wordt.

Het naamwoord *apostasia* is van het WERKWOORD *afistemi*³ afgeleid, wat "vertrekken" of "weggaan" betekent, en kan in verschillende verbanden gebruikt worden. Paulus vermaant de Hebreeuwse gelovigen: "Zie erop toe, broeders, dat er nooit in iemand van u een verdorven hart zal zijn, vol ongeloof, om daardoor **afvallig [Grieks: *afistemi*]** te worden van de levende God" (Hebreeën 3:12). De King James Version (KJV) vertaalt helderder met "**departing from**" (vertrekken van). In verband met de eindtijdse afvalligheid zegt Paulus: "Maar de Geest zegt uitdrukkelijk dat in latere tijden sommigen **afvallig [Grieks: *afistemi*]** zullen worden van het geloof" (1 Timotheüs 4:1). De KJV vertaalt ook hier met "**depart from**" (vertrekken van).

In beide gevallen wordt duidelijk de context van "vertrek" gesteld, maar het begrip "afvalligheid" maakt beslist geen deel uit van de betekenis van *afistemi* zelf. Dit feit wordt bewezen door het andere gebruik van hetzelfde woord. In de volgende tekst wordt *afistemi* in het tegenovergestelde verband van "afvalligheid" gebruikt: "Ieder die de Naam van Christus noemt, moet zich **ver houden [Grieks *afistemi*]** van de ongerechtigheid" (2 Timotheüs 2:19). De KJV vertaalt ook hier met "**depart from**" (vertrekken van).

In 2 Thessalonicenzen 2:3 wordt niet gezegd van waar naar waar, of van welke toestand naar welke toestand het vertrek (*apostasia*) plaatsvindt. De context van die actie wordt echter duidelijk in de voorgaande twee verzen gesteld: "En wij vragen u dringend, broeders, met betrekking tot de komst van onze Heere Jezus Christus en **onze vereniging met Hem [= de opname]**, 2 dat u niet snel aan het wankelen wordt gebracht of verschrikt, niet door een uiting van de geest, niet door een woord, en ook niet door een brief die van ons afkomstig zou zijn, alsof de **dag van Christus [= de dag des Heren, met zijn verdrukking]** al aangebroken zou zijn".

Een aanzienlijke toename van de vervolging van christenen heeft tot het misleidende idee en foutieve geruchten geleid dat er niet, zoals door Paulus beloofd werd, een vertrek of wegraping van de gelovigen zou zijn vóór de uitstorting van Gods toorn. Vele gelovigen in Thessalonika hadden het idee aanvaard dat zij reeds in de dag des Heren waren, en daardoor is de belofte van een pre-trib opname, zoals eerder door Paulus verkondigd en ook in zijn eerste brief verduidelijkt werd (1:10; 5:9), plots ernstig in vraag gesteld. Zij waren geneigd de nieuwe visie te aanvaarden dat de christenen niet vooraf weggevoerd zouden worden uit het toneel van goddelijke oordelen.

In 2 Thessalonicenzen 2:3-4 heeft Paulus bevestigd dat de dag des Heren (de tijd van de oordelen) pas na het vertrek (*apostasia*) een aanvang zou nemen, waarna de Antichrist naar voren zou treden. De boodschap was duidelijk: het eerste-eeuwse lijden van de Thessalonicenzen maakte geen deel uit van de dag des Heren; het toenmalige Romeinse Rijk of de keizer waren niet de Antichrist, en daarom was de belofte van het vertrek, of wegraping, vóór Gods toorn, altijd overeind blijven staan. De verdrukking die christenen verduurd hebben betekende niet Gods toorn, maar maakte deel uit van de goddeloze wereld waarin zij leefden.

In de verzen 5 tot 8 herbevestigt Paulus dat de tegenwoordigheid van de kerk op aarde een tegenhoudende factor is voor de komst van de Antichrist: "**Alleen is er iemand die hem nu weerhoudt, totdat hij uit het midden verdwenen is**" (vs. 7). Deze duidelijke woorden horen het probleem over

³ *Afistemi* volgens Prisma G/N 1992: "I *act.* afzonderlijk plaatsen; verwijderen; afbrengen van; vervreemden, afvallig maken; scheiden; afwegen; *intr.* Zich terugtrekken. II *med.* zich laten afwegen, zich laten betalen; *med.-pass.* zich verwijderen, op een afstand gaan staan; terugdeinzen; ontkomen, afvallen; zich onthouden van, opgeven, nalaten; zich onttrekken aan".

de ontvluchting van de toorn op te lossen. Voortgezette eschatologische misleiding die het gevolg is van een verkeerde vertolking van *apostasia*, dwingt ons echter om de betekenis van dit woord in het Grieks én in zijn vertaalde vorm verder te onderzoeken opdat een nog grotere duidelijkheid in de zaak kan verkregen worden.

Er zijn altijd diegenen die de opname in het midden of aan het einde van de verdrukking verkondigen, gebaseerd op de aanneming dat de kerk eerst in het midden van een apocalyptisch proces van afvalligheid zal komen, en ook voor een tijd lang de Antichrist zal zien en door hem verdrukt zullen worden, voordat de Heer ons in het midden of kort bij het einde zal wegvoeren. In plaats dat zij hun plotse vertrek naar de hemel verwachten - een Christusverwachting) - hebben zulke mensen een Antichristverwachting en plannen zij verschillende strategieën om een zeker gedeelte van de verdrukking op aarde te kunnen overleven.

Ondersteunende argumenten

Dr. House (1995:261-296) zegt dat vóór de verschijning van de *King James Vertaling* in 1611, waarin *apostasia* als “falling away” aangeduid wordt, er zeven Engelse Bijbels waren waarin het woord correct met “departing” vertaald werd. Hieronder behoorde de *Wycliffe Bible* van 1384, de *Tyndale Bible* van 1526, en de *Geneva Bible* van 1608. [Zie hieronder; + nog 5 andere].

“No man disseyue you in ony manere. For but **dissencioun** come first, and the man of synne be schewid, the sonne of perdicion” (2 Thess. 2:3, *Wycliffe Bible* 1384).⁴

“Let no ma deceave you by eny meanes for the lorde commeth not excepte ther come a **departyng** fyrst and that that synfull man be opened ye sonne of perdicion” (2 Thess. 2:3, *Tyndale Bible* 1536).⁵

“Let no man deceive you by any means, for that day shall not come, except there come a **departing** first, and that the man of sin be disclosed, even the son of perdition” (2 Thess. 2:3, *Geneva Bible* 1608).⁶

“ne quis vos seducat ullo modo quoniam nisi venerit **discessio** primum et revelatus fuerit homo peccati filius perditionis” (2 Thess. 2:3, *Latijnse Vulgaat* van Hiëronymus, *tussen 390 en 405*).⁷

“Ne quis vos seducat ullo modo : quoniam nisi venerit **discessio** primum, et revelatus fuerit homo peccati filius perditionis” (2 Thess. 2:3, *Vulgata Clementina* 1592).⁸

“Let noman disceauē you by eny meanes. For the LORDE commeth not, excepte the **departyng** come first, and that that Man of synne be opened, euen the sonne of perdicion” (2 Thess. 2:3, *Coverdale Bible* 1535).⁹

“2Th 2:3 Let no man deceauē you by eny meanes, for the Lorde shall not come excepte ther come a **departyng** fyrst, and that that synfull man be opened, the sonne of perdicion” (2 Thess. 2:3, *Cranmer Bible* 1540).¹⁰

“Let no man deceyue you by any meanes, for the Lord commeth not, except there come a **departyng** first, and that, that sinful man be opened, the sonne of perdicion” (2 Thess. 2:3, *Mattheuw’s Bible* 1549).¹¹

Als gevolg van de grote impact en algemene aanvaarding van de KJV, hebben feitelijk alle Engelse woordenboeken daarna het woord “apostasy” verklaard als een geestelijk morele afval of zelfs rebellie. Dit is ook met [het Nederlands en] andere talen gebeurd. Deze betekenissen waren echter slechts op enkele toepassingen van *apostasia* gebaseerd. Dr. House (1995:272-274) zegt:

⁴ http://wesley.nnu.edu/fileadmin/imported_site/biblical_studies/wycliffe/. Dissencioun → Latijn *discessio* = vertrek.

⁵ <http://wesley.nnu.edu/sermons-essays-books/william-tyndales-translation/>

⁶ <http://www.genevabible.org/Geneva.html>

⁷ <http://www.sacred-texts.com/bib/vul/th2002.htm#003>. Latijn *discessio* = vertrek.

⁸ <http://www.biblija.net/biblija.cgi?m=2+Thess+2%3A3&id38=1&l=nl&set=10>. Latijn *discessio* = vertrek.

⁹ <http://lookhigher.net/englishbibles/coverdalebible/2thessalonians/2.html>

¹⁰ <http://lookhigher.net/englishbibles/thegreatbible/2thessalonians/2.html>

¹¹ <http://lookhigher.net/englishbibles/matthewsbible/2thessalonians/2.html>

“Er kan geen twijfel over bestaan dat het naamwoord *apostasia* meestal in buitenbijbelse literatuur vertaald is met een niet-ruimtelijke betekenis van *ontrouw*, *rebellie*, *afvalligheid* of *opstand*. In de Septuaginta (LXX) verwijst dit naamwoord meestal naar opstand tegen de regering, of afval van geloof in Jahweh. De woordenboeken geven verdere bewijzen van deze betekenissen aan. Als u enkel op woordenboeken vertrouwt, dan zou u niet kunnen weten dat *apostasia* met “wegraping” of “opname” moet vertaald te worden. Zo’n benadering kan echter geen vol begrip van het woord in de hand werken. Er kan geen twijfel bestaan dat de werkwoordvorm van het woord duidelijk het idee inhoudt van een ruimtelijk vertrek, en het wordt ook dikwijls als zodanig in de LXX gebruikt - zelf meer keren als dat het woord gebruikt wordt om het idee van afvalligheid of opstand uit te drukken. ... Het naamwoord *apostasia* in de zin van een ruimtelijk vertrek ... is ook in 2 Thessalonicenzen 2:3 zo begrepen door de vierde-eeuwse vertaler Hiëronymus: hij heeft *he apostasia* naar het Latijn vertaald als *discessio*, wat *vertrek* betekent [zie de Vulgaatweergave hogerop]. Het sleutelbegrip hier is dat het woord niet inherent de betekenis van afvalligheid of opstand bevat. Het neemt slechts deze betekenis aan naar aanleiding van de context waarin het gebruikt wordt. ... Er zijn twee belangrijke contextuele factoren welke het verstaan van *apostasia* als de wegraping in de hand werken. De eerste is dat de wegraping van de kerk het fundamentele leerstellige standpunt is welke Paulus in 1 en 2 Thessalonicenzen ontwikkeld heeft, en waarin hij poogt valse leringen te weerleggen en aan de Thessalonicenzen weer hoop te geven. De tweede factor is de tegenstellende parallel tussen *apostasia* en de mens der wetteloosheid in 2:3, en de tegenhouder van de mens der wetteloosheid in verzen 6 en 7”.

Het verband tussen het vertrek (*apostasia*) en de openbaring van de mens der wetteloosheid in 2 Thessalonicenzen 2:3, wordt in 2 Thessalonicenzen 2:6-7 bevestigd waar de ruimtelijke verwijdering van iemand die nu weerhoudt, gevolgd wordt door de openbaring van de wetteloze (de Antichrist).

Gordon Lewis (1968:218, zoals aangehaald door House, 1995:269), zegt:

“Het naamwoord [*apostasia*] kan ook betekenen iets of iemand ruimtelijk weg te nemen. Er is geen reden om te ontkennen dat het naamwoord op zo’n ruimtelijk vertrek of verwijdering kan duiden. Aangezien dit naamwoord slechts nog op één andere plaats in het Nieuwe Testament gebruikt wordt, om afvalligheid van de leer van Mozes aan te duiden (Handelingen 21:21), kunnen wij niet enkel op grond daarvan beweren dat de betekenis daarvan finaal bepaald is. De werkwoordvorm wordt 15 keer in het Nieuwe Testament gebruikt. Van deze 15 zijn er slechts drie die iets van doen hebben met afvalligheid van geloof (Lukas 8:13; 1 Timotheüs 4:1; Hebreëen 3:12). Het woord wordt gebruikt voor het verzaken van ongerechtigheid (2 Timotheüs 2:19), om u van goddeloze mannen te onttrekken (1 Timotheüs 6:5), om te vertrekken vanaf de tempel (Lukas 2:37), van het lichaam af (2 Korinthiërs 12:8), en van personen af (Handelingen 12:10; Lukas 4:13)”.

Een andere specialist die de beschouwing van de wegraping in 2 Thessalonicenzen verdedigt is dr. Paul Feinberg (1995:297-311). In zijn artikel verduidelijkt hij waarom een pre-trib-opname het best inpast bij de standpunten en problemen die in dit belangrijke gedeelte besproken worden.

In de *Amplified Bible* (NT, blz. 322) wordt de mogelijkheid erkend dat *apostasia* vertaald kan worden als verwijzend naar de opname: “Een mogelijke weergave van het Griekse *apostasia* is ‘vertrek [van de kerk]’”. [Zie hieronder].

2 Thessalonians 2:3 - Amplified Bible (AMP) - <http://www.biblegateway.com/>.

Let no one deceive or beguile you in any way, for that day will not come except the ^[a]apostasy comes first [unless the predicted great ^[b]falling away of those who have professed to be Christians has come], and the man of lawlessness (sin) is revealed, who is the son of doom (of perdition),

Footnotes:

- a. 2 Thessalonians 2:3 A possible rendering of the Greek *apostasia* is “departure [of the church]”.
- b. 2 Thessalonians 2:3 A possible rendering of the Greek *apostasia* is “departure [of the church]”.

De bepaling van de betekenis

De controverse rond de term *apostasia* is hoofdzakelijk semantisch van aard, en heeft te maken met het ontstaan over de wijze waarop betekenis gegeven is aan de Engelse weergave van dit woord. Het naamwoord *apostasy* is door een contextueel gebruik afgeleid van het Griekse *apostasia* door slechts één van de verbanden waarin het woord gebruikt is te nemen en naar aanleiding daarvan de betekenis van de Engelse weergave te bepalen, in plaats van slechts de grondbetekenis van het naamwoord te vertalen. Engelsprekenden zijn natuurlijk vrij om een nieuwe term te scheppen, maar dan kunnen zij niet de aangepaste betekenis van het Engelse *apostasy* (afval van de waarheid, goddeloosheid of rebellie) als een equivalent van het Griekse *apostasia* (vertrek) gebruiken.

Hetzelfde soort probleem is ontstaan toen het Griekse woord *martus* (een getuige) in het Engels vertaald werd. De ervaring van vroege getuigen van Christus als mensen die dikwijls wegens hun geloof vervolgd en gedood werden, is in acht genomen bij de bepaling van de betekenis van het Engelse woord *martyr* (martelaar). Maar deze implicatie van een getuige van Christus te zijn maakt helemaal geen deel uit van het Griekse woord *martus*, wat slechts betekent een getuige te zijn. Als gevolg hiervan is er nu inconsequentie in de vertaling van dit woord. In Handelingen 22:20 en Openbaring 2:13 wordt *martus* in de KJV als *martyr* vertaald (SV: “getuige”), maar in Handelingen 1:8, 22 en 22:15 wordt ditzelfde woord gewoon als *witnesses* vertaald. Andere Engelse vertalingen (NIV en RSV) verkiezen “witness” boven “martyr” in Openbaring 2:13, wat uiteraard beter is. Niemand zal ontkennen dat Antipas een martelaar voor zijn geloof was maar dit idee is hoegenaamd niet in het woord *martus* vervat - martelaarschap wordt elders in die zin verduidelijkt.

Waarom wordt dezelfde benadering dan niet ten opzichte van *apostasia* en *afistemi* gebruikt? Indien de context duidelijk gesteld wordt, b.v. “van het geloof afvallig worden” (1 Timotheüs 4:1) of “van de levende God afvallig worden” (Hebreeën 3:12), dan zijn betekenissen van “afvalligheid”, “goddeloosheid” of rebellie” in orde. Zulke contextualisering wordt echter niet in 2 Thessalonicenzen 2:3 gedaan, en daarom zou “vertrek” of “wegvoering” in dit geval een betere vertaling geweest zijn. De contextualisering van “vertrek” wordt in de voorafgaande twee verzen gedaan, wat duidelijk aanduidt dat Paulus verwijst naar het vertrek, ontvluchting of wegvoering van de kerk - “de komst van onze Heere Jezus Christus en onze vereniging met Hem” (2 Thessalonicenzen 2:1). De dag des Heren is nog niet gekomen en het staat vast dat Hij ons van de toekomstige toorn zal verlossen.

De afval van de laatste dagen

Het feit dat de Bijbel inderdaad een grote afvalligheid in de laatste dagen profeteert, is een van de redenen waarom de geforceerde exegese van *apostasia* in 2 Thessalonicenzen 2:3 door zo weinig mensen bekritiseerd wordt. Veel gelovigen zijn geneigd om gewoon naar tekenen van verval uit te kijken, veeleer dan te beseffen dat het “vertrek” van de ware gelovigen, die niet afvallig zijn, naar de grootste goddeloosheid aller tijden zal leiden. Het vertrek van de tegenhouder zal de Antichrist toelaten geopenbaard te worden en een ongekende goddeloosheid en boosheid teweeg te brengen. Nog vóór dat vertrek echter zal misleiding en afvalligheid op grote schaal toenemen.

Neem de volgende acht scenario's in acht die in de Bijbel beschreven worden over afvalligheid in de laatste dagen, waarvan slechts het laatste verwijst naar de tijd van de verdrukking na het vertrek van de kerk en de openbaring van de mens der wetteloosheid:

Toenemende misleiding die door boze geesten bevorderd worden: “Maar de Geest zegt uitdrukkelijk dat in latere tijden sommigen afvallig zullen worden van het geloof en zich zullen wenden tot misleidende geesten en leringen van demonen, door huichelarij van leugenaars, die hun eigen geweten als met een brandijzer hebben toegeschroeid” (1 Timotheüs 4:1-2). Hoe meer mensen onder de invloed van misleiding van de gezonde leer van de Bijbel afwijken, hoe makkelijker worden zij het slachtoffer van verleidende geesten.

Valse profeten, tekenen en wonderen: De Heer heeft gezegd: “En Jezus antwoordde en zei tegen hen: Pas op dat niemand u misleidt. Want velen zullen komen onder Mijn Naam en zeggen: Ik ben de Christus; en zij zullen velen misleiden” (Mattheüs 24:4-5). Vele valse profeten zullen de godheid

van Jezus Christus ontkennen alsook de grote betekenis van Zijn zoenbloed verloochenen (vgl. 2 Petrus 2:1-2).

De verwerping van de Bijbelse boodschap, zodat gehoor gegeven kan worden aan de moderne mens zijn geneigdheid tot positief denken: “Want er zal een tijd komen dat zij de gezonde leer niet zullen verdragen, maar dat zij zullen zoeken wat het gehoor streelt, en voor zichzelf leraars zullen verzamelen overeenkomstig hun eigen begeerten. Ze zullen hun gehoor van de waarheid afkeren en zich keren tot verzinsels” (2 Timotheüs 4:3-4). In de laatste dagen zal er een toename zijn van valse leraars die een sociaal aanvaardbare boodschap verkondigen, en dat zal hen erg populair maken. Hierna volgen enkele van zulke verzinsels die door hen verkondigd worden: God is een God van liefde Die niemand zal oordelen; er is geen duivel en geen hel; er zal ook geen Antichrist of een grote verdrukking komen; gelovigen zijn niet bestemd om voor hun geloof te lijden, omdat zij de opdracht hebben om een koninkrijk op aarde te vestigen en waarin zij in grote rijkdom moeten leven; en in termen van de leerstelling van het universalisme wordt er beweerd dat alle mensen op aarde gered zullen worden en naar de hemel zullen gaan, inbegrepen de volgelingen van niet-christelijke geloven.

Volgelingen van Mammon: De laatste van de zeven gemeenten in Openbaring 2 en 3 is typisch voor de eindtijdse kerk, en zij wordt aangesproken over haar geestelijk bankroet dat door het voorspoedevangelie teweeggebracht is: “Maar omdat u lauw bent en niet koud en ook niet heet, zal Ik u uit Mijn mond spuwen. Want u zegt: Ik ben rijk en steeds rijker geworden en heb aan niets gebrek, maar u weet niet dat juist u ellendig, beklagenswaardig, arm, blind en naakt bent” (Openbaring 3:16-17). Zij heeft de geldgod Mammon gediend en deze heeft haar van de ware God weggeleid (Mattheüs 6:24; vgl. 1 Timotheüs 6:3-12).

Moreel en geestelijk verval en zelfliefde: “En weet dit dat in de laatste dagen zware tijden zullen aanbreken. Want de mensen zullen liefhebbers zijn van zichzelf, geldzuchtig, grootsprekers, hoogmoedig, lasteraars, hun ouders ongehoorzaam, ondankbaar, onheilig, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijk, kwaadsprekers, onmatig, wreed, zonder liefde voor het goede, verraders, roekeloos, verwaand, meer liefhebbers van zingenot dan liefhebbers van God. Zij hebben een schijn van godsvrucht, maar hebben de kracht ervan verloochend. Keer u ook van hen af” (2 Timotheüs 3:1-5). Zelfliefde en losbandigheid leiden tot de verwerping van de geestelijke en morele standaarden van de Bijbel, en daarom naar een uiterlijke gedaante van godzaligheid onder kerklidmaten die ten prooi gevallen zijn van de eindtijdse geest van onbeperkte menselijke vrijheden, want dit zet de deur naar zonde wijd open.

Geestelijke en morele polarisatie: “Wie onrecht doet, laat hij nog meer onrecht doen. En wie vuil is, laat hij nog vuiler worden. En wie rechtvaardig is, laat hij nog meer gerechtvaardigd worden. En wie heilig is, laat hij nog meer geheiligd worden” (Openbaring 22:11). Eindtijdse samenlevingen zullen geestelijk en moreel in uiterste groepen, die totaal onverzoenbaar zijn, polariseren. Een minderheid van ware gelovigen zal zich geheel en al distantiëren van de algemene neiging naar wereldgezindheid en humanistische waarden.

Een totale geestelijke verduistering na de wegvoering van de ware kerk: “Laat niemand u op enigerlei wijze misleiden. Want die dag [van de Heer, of de verdrukking] komt niet, tenzij eerst het vertrek [van de ware kerk] gekomen is en de mens van de wetteloosheid, de zoon van het verderf, geopenbaard is” (2 Thessalonicenzen 2:3; aangepast en toegelicht). Een verval naar boosheid en goddeloosheid dat veel groter zal zijn dan het verval dat voorkomt in de laatste dagen vóór de opname, zal plaatsvinden nadat de kerk, welke een tempel van de Heilige Geest is, in een oogwenk van de aarde weggenomen is. Totale geestelijke duisternis zal er heersen nadat het licht van de wereld en het zout der aarde (vgl. Mattheüs 5:13-14; Filippenzen 2:15) plots weggenomen wordt. Gedurende die tijd zal feitelijk de hele wereld de Antichrist volgen en hem openlijk als Messias van God aanbidden (Openbaring 13).

In het licht van de profetieën over de dag des Heren, die in de eindtijd letterlijk zullen vervuld worden, hebben wij alle redenen om ernstig te blijven **waken** en bidden om “waardig geacht te worden deze dingen te ontvluchten en te staan voor de Zoon des mensen” (Lukas 21:36). Het is een bemoeidigende gedachte dat er voor ons een “vertrek” (*apostasie*) zal zijn voordat de mens der wetteloosheid geopenbaard wordt. De Heer Jezus zal deze misleider door de verschijning van Zijn weder-

komst verdelgen, wanneer Hij zeven jaar later, aan het eind van de verdrukking, als Koning der koningen terugkomt naar de aarde om Zijn vijanden te verdelgen en Zijn eigen koninkrijk in heerlijkheid te openbaren (2 Thessalonicenzen 2:8; Zacharia 14:4-5; Openbaring 19:11-16).

Verwijzingen

Constable, Thomas L., 1983 : *2 Thessalonians*, bl. 713-725. In: Walvoord, John F. & Zuck, Roy B. (reds.). "The Bible Knowledge Commentary: New Testament". Victor Books.

Feinberg, Paul D., 1995 : *2 Thessalonians 2 and the Rapture*, bl. 297-311. In: Ice, T. & Demy, T. (reds.). "When the Trumpet Sounds". Eugene, Oregon: Harvest House Publishers.

House, H. Wayne, 1995 : *Apostasia in 2 Thessalonians 2:3: Apostasy or Rapture?*, bl. 261-296. In: Ice, T. & Demy, T., (reds.). "When the Trumpet Sounds". Eugene, Oregon: Harvest House Publishers.

Lewis, Gordon L., 1968 : *Biblical Evidence for Pretribulationism*. Bibliotheca Sacra, Vol. 125. No. 499, bl. 218.

Walvoord, John F., 1995 : *1 Thessalonians 4: A Central Rapture Passage*, bl. 251-259. In: Ice, T. & Demy, T., (reds.). "When the Trumpet Sounds". Eugene, Oregon: Harvest House Publishers.

Gerelateerde artikels

- <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/apostasia.pdf>
- http://www.cephas-library.com/rapture_apostasia_vs_departure.html

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - [Nieuwste Artikelen](#)